

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

Dissertationis directio ad R. P. Melchiorem Hanel

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA

In Vitam Mirabilem, & Cęlestes Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR

Ad Reverendum Patrem

MELCHIOREM HANEL

SOCIETATIS JESU.

Reverende in Christo Pater :

Uemadmodum liquidissimo perfusus sum gaudio quamprimum à tot jam annis expectatam, non minus à Sanctissimarum virtutum exemplis, quàm Cęlestium revelationum luce verè mirabilem Ven. Marinæ de Escobar Vallisoletanæ Virginis Sanctimonialium Ordinis Sanctæ Brigittæ in Hispania

A

nia

nia fundatricis , vitam latinè jam conscriptam, & Typis destinatam vidi , totamque accuratissimè iterum , iterumque perlegi : ità profectò posteaquam Reverentiam vestram (cujus diligenti ac pio studio Opus hoc Romanâ donatum Civitate habemus) intellexi nonnullorum obloquiis , quin , & irrisionibus adeò commotam , ut laboris propè pœniteret , ac de ejus porrò ad plenam usque lucem promovendi cura abiicienda deliberaret , graviterque sanè indolui , & mox de Reverentia vestra in tam Sancto Opere confirmanda cœpi cogitare, ne thesaurus iste planè incomparabilis, publico bono subtraheretur . Et hoc quidem non putavi me facturum aptius, quam si brevitate quantâ per materiæ amplitudinem fieri posset maximâ , discursum quempiam Theologico Asceticum conscriberem , in quo non solum solatium Reverentia vestra inveniret , verùm, & in promptu haberet, quæ adversus ejusmodi cavillos opponere , & quibus ea , quæ obiiciuntur retundere valeret: cum nimis clarum sit non paucis Catholicis etiam doctis , ac Religiosis viris multa circa revelationes in novo testamento à DEO variis hominibus , præsertim mulieribus concessas , nec libris Sacræ Scripturæ insertas, difficilia videri; adeò ut nec desint, qui eo usq; eas vilipendant, ut nec legere ipsi velint, nec ab aliis audire sustineant . Hoc autem non potest fieri sine detrimento animarum , & gloriæ DEI manifesto : dum enim animæ devotæ, & ad viam Spiritus unitivam utcumque dispositæ , vident quempiam ejusmodi gravè virum, ad omnia quæ in talibus revelationibus proponuntur stupentem , & quasi nihil horum sibi persuadeat, attonitum quin, & modestâ quadâm subsanatione, tanquam ridicula explodentem; fieri vix potest quin, & ipsæ ab his avertantur : Cùm autem mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar , sit præ aliis

ob-

obnoxia ejusmodi difficultatibus, ut quæ plenissima est talibus, hominibus illis maximè displicent; quid mirum est, si apud aliquos vilipendatur? Neque dubito, me Divinæ Majestati in hoc aliquod facturū obsequium, cum iste sit etiam scopus studii Theologici; ut ea, quæ ad Sanctitatem Christiani populi conducunt, declaret, protegat, confirmet. Quâ ipsa de re memorabile est illud, quod ipsius hujus vitæ *lib. 2. cap. 12. S. i.* habetur, quomodo videlicet Christus Dominus postquam Ven: Virginis Marinæ in specie pueri duodennis apparuisset, eique narrasset quomodo in ea ætate cœperit, coram Scribis, & legis peritis Sapienciam suam in templo manifestare, & Messie adventum annunciarẽ, subjecerit verba sequentia: *Et ecce quàm parùm id ipsis profuit! Vellem non ità etiamnum contingeret, sed ut veritates, & mysteria, quæ ego manifesto, ac declaro, Patribus Spiritualibus, & Ministris quorum officium est illa explicare, iidem stabilirent, & credibilia redderent quantum possunt, prò mea gloria, & honore, ac bono animarum, neque ea occultarent, & silendo infirmarent.* Sufficere equidem potuisset, & debuisset omnibus hanc vitam, lecturis sola auctoritas Ven. P. Ludovici de Ponte, tantæ Sanctitatis, tantæ doctrinæ, tantæque prudentiæ viri, à quo hæc, quæ sex prioribus libris continentur, sunt conscripta, præsertim cum præfixâ introductione fundamenta certitudinis horum explicaverit; sed volunt aliqui dubitationibus suis pressò pede responderi: id quod quidem aggrediar, non tamen eâ spe, ut neminè amplius, vel protervum superfuturū arbitrer, qui adhuc Cœlestes has revelationes insectetur, cum sciam veritatem non esse tanti roboris, ut omnibus etiam sine ulla ratione proclamare volentibus, os occludere, aut eos ad confessionem convictæ suæ falsitatis, & proterviæ, invitos, cogere possit; nam, & in hoc ipso

4
aliqui suam laudem reponunt.
Verum dissertationi huic, quam in lucem publicam
edere, & Typis mandare sum coactus, duo adiungere
opere pretium duxi, quæ credibilitatis ipsarum reve-
lationum argumenta, non incongruè appellari possunt:
Notitiam scilicet miræ Sanctitatis, & Sapientiæ Ve-
nerabilis Patris Ludovici de Ponte ejusdem Virginis
Marinæ Directoris, & ipsius vitæ, & revelationum Au-
thoris Præcipui: & introductionem, quam ipsemet Ve-
nerabilis Pater, primæ parti vitæ Venerabilis Virginis
à se conscriptæ, præmissit; quam introductionem non
semel, pro mea confirmanda sententia in testimonium
adduco. Ut ex utroque opusculum hoc, & efficacius, ut
spero, & gratius lectoribus evadat.

§ I.

*Qui Authores historiam Vitæ hujus Venera-
bilis Virginis scripserint.*

CUM inter argumenta suadentia veritatem hi-
storiæ cujuslibet præcipuum apud omnes cen-
seatur, Authoritas illius qui historiam scripsit,
abs re non est, ad suadendum lectoribus veras, & ab
Spiritu Dei profectas esse visiones, & revelationes, quas
Venerabilis Virgo Marina de Escobar Fundatrix Re-
formati Ordinis S. Brigittæ jussu Patrum suorum spiri-
tualium scripsit, & habentur in duabus partibus mira-
bilis vitæ ipsius, dicere, qui, & quantæ authoritatis, &
sapientiæ fuerint, Authores, qui eas scripserunt, cum
utraque pars, non ab eodem uno, sed à duobus, repe-
riatur, disposita, & sub duplicis Authoris nomine vul-
gata.

Pri-

5

Primam partem mirabilis vitæ hujus V. Virginis ,
adhuc viventis, desumptam ex iis, quæ ipsa jussu suorum
Patrum Spiritualium conscripsit, contexuit Venerabilis
P. Ludovicus à Ponte è Societate Jesu, qui per triginta
continuos annos ejus confessor , & director fuit ; & in
hoc opere componendo laboravit ultimis Vitæ suæ an-
nis ; tanta cum æstimatione hujus Servæ Dei ; ut ipsa
die, qua obiit, præsciens, illam fore ultimam suæ vitæ,
ultimam manum huic operi impoluerit , per aliquot
horas ; uti narrat R. P. Franciscus Cachupin olym in
Provincia Castellæ Provincialis, & in Bætica Visitator,
Inquisitionis Hispanicæ Consultor, & Qualificator, fi-
delis historicus vitæ ipsius, *lib. 1. cap. 14. num. 17.* & po-
stea *lib. 4. cap. 1. & 2.* comprobat depositione jurata te-
stium fide dignorum, qui præsentés adfuerunt, & in in-
formationibus factis an. 1629. Vallisoleti, Salmanticæ,
Matriti, & alibi ad Beatificationem hujus V. Viri, juri-
dicè examinati sunt.

Hæc pars Typis mandata est Matriti anno 1665. Di-
cata à Provincia Castellana Catholicæ Majestati Se-
renissimæ Hispaniarum Reginae D. Mariæ Anæ Archi-
ducisæ de Austria : & postea Latinè reddita a P. Mel-
chiore Hanel, & dicata Augustissimo Imperatori Leo-
poldo Ignatio, Typis vulgata est Pragæ anno 1672. Se-
cundam verò partem continentem historiam novem
annorum, quibus Ven. Marina supervixit Ven. Ludovi-
co à Ponte ; & insuper ea, quæ memorabilem ejus Obi-
tum reddiderunt, scripsit R. P. Andreas Pinto Ramyrez
ejusdem Societatis , in Regali Salmanticensi Collegio
Sacrarum litterarum interpres , sat orbi litterario no-
tus ob multa, & egregia volumina, quæ in diversos Sa-
cræ Scripturæ libros Typis vulgavit . Hæc pars, eidem
Serenissimæ Reginae Matri ab eadem Provincia Castel-
lana dicata, excussa est Matriti anno 1673. Postea autè

La-

Latine reddita ab eodem. P. Melchiore Hanel, edita est
Pragæ an. 1688.

§. II.

*Quam insignis Sanctitate, & sapientia fuerit
V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam par-
tem mirabilis Vitæ Marinae de Escobar
adhuc viventis, secretissimè scripsit, &
prælo dispositam reliquit.*

QUicumque vir doctus, & in lectione Librorum
spiritualium versatus, opera Ascetica V. Patris
Ludovici à Ponte evoluerit, & attentè, & cum
reflexione legerit, apertè cognoscet, primò, il-
lum fuisse in Theologia scholastica profundè doctum;
& supra solidam ejus basim fundasse Theologiæ my-
sticæ libros sublimes, quos scripsit. Comperiet rursus,
verum esse, quod in ipsius vita narratur; & authenticè
comprobatum est in processu facto Matrì anno 1629.
fol. 79. ex depositione jurata V. Virginis Marianæ de
S. Joseph Fundatricis Reformati Ordinis Monialium
Sancti Augustini, quas *Agustinas Recoletas* Hispani ap-
pellant; quæ tunc temporis erat Priorissa in Regali
Monasterio Incarnationis, & fuit spiritualis filia Ven.
Patris per multos annos, dum commorata est Vallisole-
ti; illum scilicet singulari, & extraordinaria luce voca-
tum, & illustratum fuisse à Deo ad scribendum, & dire-
gendas animas ad supremam in singulis statibus Ec-
clesiæ perfectionem; per Orationem; meditationem, &
contemplationem, & virtutum omnium exercitium: &
non sine gravi fundamento judicare poterit, Deum,
sicut alios aliis temporibus sanctos viros; ita hujus sæ-
culi

culi seductoribus, & sectæ illuminatorum promotoribus quos *Quietistas* vocant, (quorum errores dannavit Innocentius XI. anno 1687.) objecisse insignem hunc vitæ spiritualis Magistrum, qui in suis Operibus ex professo, & pro dignitate doctrinam tradit ex diametro oppositam illis erroribus; in materia orationis, & interioris communicationis cum Deo, dum agit de contemplatione, & de oratione unionis, & quietis, & de modo, quo ad illam anima disponi debet: ubique tradens modum illum mentaliter orandi, quem S. Ignatius in *admirabili illo exercitiorū libro Sedis Apostolicæ iudicio, & omnium utilitate comprobato* suis filiis commendavit, quem modum sequens obtinuit à Deo ad orationem supernaturalem evehi, in qua extases sæpe passus est, & visionibus atque revelationibus est illustratus.

Illum modum ordinarium orandi mentaliter, exercitando internas animæ rationalis potentias memoriam, intellectum, & voluntatem circa Deum, & mysteria potissimum fidei, cū collucutione interna, & familiari ad Deum; profundè meditando veritates fidei, & hac meditatione excitando ignem affectuum, Charitatis, & aliarum virtutum, immiscendo petitiones; & colloquia cum Deo, & concipiendo proposita fugiendi Vitia, & sectandi virtutes, ita omnibus commendat Magnus iste vitæ spiritualis Magister; ut quamvis ipse elevatus sæpe sit ad modum extraordinarium orationis; tamen de hoc modo extra ordinario loquens in Introductione Meditationum *cap. 11. dicat. Sed hunc modum nec postulare, nec expectare quidem licet, quòd id sit presumptionis, & periculo illusionis expositum, transfigurante se Diabolo in Angelum Lucis; Oblatum autem à Deo submissè, & cautè oportet admittere, servatis documentis, quæ in tertia parte meditatione 19. traduntur, & quinta parte ubi de apparitionibus Christi, præfer-*
tim

tim Meditat. 6. ad illud, *visa sunt ante illos quasi deliramenta verba ista*, Modos extraordinarios Orationis explicat latius in Duce Spirituali tract. 1. cap. 22. & cap. 23. varia documenta, & regulas generales tradit ad cognoscendas veras visiones, inspirationes, & revelationes, & impulsus spiritus boni.

Et in Vita Ven. P. Balthasar Alvarez, cap. 14. postquam luculentè explicuit varia nomina, quibus Mystici appellant Orationem supernaturalem infusam; cur scilicet appelletur Oratio *Præsentia Dei*; cur Oratio *Quietis*, aut *vacationis internæ*, cur *contemplatio*, cur *Oratio silentii*, cur *Oratio unionis*, cur *raptus*, cur *extasis*, cur *Spiritualis volatus*: postmodum subiungit. *Hæc vero insueta, quandoquidem natura sua sunt plena periculi, nec optanda porro sunt, nec postulanda: quin fugienda potius, donec ad ea excipienda Deus ipse compellat; eaque sentienti iudicia faciat, suæ voluntatis esse, hanc ab ipso viam insisti*, & cap. 41. postquam exhibuit responsa quibus P. Balthasar Alvarez diluit obiecta sibi adversus orationem *silentii*, & *quietis* ad quam à Deo elevatus est, postquam per plures annos se exercuerat in profunda meditatione vitæ, & passionis Christi; cap. 42. latè probat quantum momenti, ac securatis habeat modus ordinarius orâdi per meditationes, affectus, colloquiaque cum Deo: modumq; hunc proponendum esse omnibus, & tradendum: & ad hoc probandum affert argumenta manifesta, quibus errores Quietistarum omninò dissipantur; His verò argumentis hanc præfationem præmittit: *Ne horum causa, quæ superioribus capitibus exposita sunt, minoris fortasse fiat trita, & tradita ab Sanctissimis viris meditandi via; neu quisquam sua sponte, atq; sententia eos transilire audeat, quos nobis antiqui Patres constituere, cancellos, pretium mihi visum est opere, rationes præcipuas hic proferre summatim, quibus confirmatur;*

*tur; commendaturq; orandi ratio, meditatione divinarum
 mysteriorum, per affectus, petitiones, colloquiaq; cum Deo,
 ad quæ voluntas nostra ex iis impellitur, ac movetur. Et
 postquam late persuasit meditationis usum omnibus
 esse proponendum; subjungit. Id verò certum adeò, ex-
 ploratūq; est, ut, & eos etiā ipsos, qui ad quietis orationem
 evasere, meditationis usum, divinarumq; mysteriorum cō-
 mentationem aliquam minime respuere oporteat. Cessant
 enim sæpe Dei munera; & impulsus, quibus ad quietem tā-
 tam evēbuntur. Quare necesse est, ut facultatibus ij tunc
 suis utantur; neq; navigiorum sint instar, quæ ventorum
 modò aguntur impulsu; sed triremium similes, lintriumq;
 minorum: qui, ubi cessant venti, remis urgentur, quòd sē
 venti vacent, ac remi, tanquam in malacia hærebunt im-
 moti: ita, ubi instinctus divini flamen, ac nostrarum fa-
 cultatum conatus, & industria desint, in via virtutis otium
 & quietis erit ignava.*

In hoc etiā ordinario orandi modo per plures annos
 se exercuit Ven. Marina de Escobar, antequam à Deo ad
 orationem extraordinariam vocata, imo quasi invita
 tracta fuerit; prout latè narrat Ven. Pater *lib. 1. Vitæ*
ipsius cap. 5. ubi affirmat, illam semper conservasse ma-
 gnum affectum erga modum ordinarium meditandi di-
 vina mysteria, donec à Deo supernaturaliter elevaba-
 tur ad illa videnda modo extraordinario (quod semper
 fiebat præter ipsius votum; imo ipsâ sæpe enixè precan-
 te Deum, ne ipsam duceret per viam illam extraordi-
 nariam)

Ut enim in eo *cap. §. 1.* inquit V. P. per duos modos
 seu per duas vias Orationis Deus hanc V. Virginem
 duxit, illam ab unâ transferendo in aliam. *Prima via*
(inquit) fuit via ordinaria, communis, & trita, meditan-
do, & contemplando mysteria nostræ fidei, excitando ar-
 dentes affectus, petitiones, & colloquia cum Domino No-

B

stro;

ffro; qui est modus, qui in Societate Jesu practicatur, & docetur; & in hoc modo perseveravit per multos annos; accepto à Deo singulari hoc favore, qui duravit per totam ejus vitam, quòd scilicet in oratione non diverteretur ad rem aliã diversam ab ea, quam tunc agebat; quamvis per tres continuas horas in oratione perseveraret. Sed multo magis quando Deus illã evexit ad modum extraordinarium orationis, in qua sine discursibus, luce superiore illi manifestabat Divina mysteria; unde resultabat, ut semper esset in presentia Dei; itã adharens, & unita summo bono, ut ad alia non diverteretur. Hastenus Ludovicus à Ponte; qui ibidem §. 2. narrat, Beatam Virginem, quæ in visione se Marinæ conspiciendam dedit, valde approbasse consilium ejus; quo decreverat facere exercitia Spiritualia Societatis per viam discursus, & meditationum de Divinis perfectionibus, & de vita, & morte D. N. Jesu Christi, & de infinitis bonis, quæ per ipsum nobis communicata sunt; illique dixisse; se esse, & fuisse veluti Patronam, & Fundatricem illorum Sanctorum exercitiorum Societatis, & fuisse admatricem, & veluti Magistram Patris S. Ignatii, & in illa hoc opus initium abuisse. Postquam autem hoc narravit, addit V. Pater: Hæc revelatio facta est huic servæ Dei ad approbandum, & laudandum communem modum orandi per viam meditationũ; non tam ut illa ipsum sectaretur semper, quàm ut illum traderet aliis, eis persuadendo, ut huic modo orandi insisterent, & in illo perseverarent; donec Deus eis alium altiore communicaret, sicut ipsi communicaverat.

Quæ doctrina ita animo hujus Virginis semper fixa stetit; ut in tractatu quodam mystico, quem composuit ad instructionem Superiorum, & Patrum Spiritualium; (quæ descripsit V. P. Ludovicus lib. 5. cap. 32. Vitæ ipsius) Confessoribus impensè commendet, ut animas, quas tractant, ad internam cum Deo communicationem,

hor-

hortentur, & per modum ordinarium orandi dirigant. Debent (inquit ibi §.2.n.7.) illas ducere in hoc exercitio per modum ordinarium, quem nos docent Sancti, & non per alium; videlicet per viam orationis, & meditationis, & gratiarum actionis, & aliarum partium, & continua memoria Dei, & presentia ipsius, & statim subjungit modum, quo se gerere debent cum animabus illis, quæ per viam hanc incedentes, à Deo speciali vocatione elevantur ad modum extraordinarium contemplationis sine discursu, & meditatione.

Regrediendo autem ad Ven. P. Ludovicum à Ponte; qui voluerit quasi manu contrectare, eum fuisse Doctorem à Deo illuminatum, legat libellum illum, quem *Memoriale* nuncupavit, in quo notavit, & manu propria scripsit lumina, & sensa spiritualia, quæ in oratione à Deo accipiebat; qui lingua Hispanica, in qua scriptus erat, primo editus est Hispali, postea Matriti; & demum ex Hispanico in Italicum versus, excussus est hoc anno 1690. Romæ, unâ cum epitome vitæ ipsius: in hoc enim libello tanquam in semine continentur altissima perfectionis documenta, quæ in ipsius operibus sparsim reperiuntur. Quanta autem fuerit fama Sanctitatis hujus præclari Viri apud omnes, inde constare potest, quod quatuordecim mensibus ab ejus obitu, idest anno 1625. Illustrissimus Episcopus Vallisoletanus D. Alphonfus Lopez Gallo processum formaverit super ipsius virtutibus, & miraculis, ut Summum Põtificem informaret. Postea autem anno 1629. alia magis copiosa, & exacta facta sunt Vallisoleti, Salamanticæ, Matriti, Burgis, Lugronii, & alibi: ex quibus, & aliis factis annis 1657. 1660. 1661. & 1662. coram Illustrissimo D. Francisco Joanne Merinero Episcopo Vallisoletano, confecta est authentica relatio, quæ revivisa, & exactissimè collata cum processibus ab Illustris.

Promotore fidei, typis mandata est Romæ an. 1667. & ab Eminentissimo Cardinali Delcio hujus causæ Ponēte præsentata Sacræ Rituum Congregationi; Vi cujus Clemens Nonus Pontifex Maximus decrevit, ut auctoritate Apostolica fierent omnes informationes necessariae ad Beatificationem, & Canonizationem hujus servi Dei: anno autem 1672. in unum convenientes Vallisoleti tres Episcopi, nimirum Illustrissimus Don Joannes de Astorga Episcopus Zamorensis, & Illustrissimus D. Franciscus Alphonsus de Aguayo Episcopus Cæsariensis, simul cum Illustrissimo D. Gabriele de la Calle Episcopo Vallisoletano, processum auctoritate Apostolica confecerunt super vita, & miraculis hujus servi Dei.

In illa autem autentica informatione latina postquã comprobatum est, illum nunquam peccasse mortaliter; subjunguntur hæc verba. *Illam innocentiam usque ad ultimum vitæ spiritum perduxit, duabusq; margaritis adornavit, videlicet Virginitatis flore, & voto non peccandi advertentur venialiter, quod exactissime Observavit: quod est signum eximia perfectionis.*

Ibi comprobantur virtutes omnes in gradu heroico: ibi donum prophetiæ, discretionis spirituum, penetrationis cordium; & donum altissimæ contemplationis, in qua sæpe extases, & raptus patiebatur; ibi gratia curationum, & miraculorum: tandemq; concluditur his verbis: *Quamobrem servum suum Ludovicum à Ponte omnibus, & singulis virtutibus fuisse exornatum, & à Christo D.N. condecoratum, ex superius deductis evidentissimè liquet; cumq; honor sit comes virtutis, virtutem heroicam ac perfectissimam hujus servi Dei, etiam in vita, in morte, & post obitum honor, gloria, fama, & opinio Sanctitatis, pluribus tum in vita, tum in morte, tum ipsa secuta miraculorum signis comprobata comitatur. Præter mi-*

racula autem in vita patrata ; recensentur ibi viginti octo, quæ ad hujus servi Dei invocationem, vel ad tantum reliquiarum ipsius Dominus operatus est.

Vt autem legentibus hoc scriptum aliquam notitiã vitæ hujus insignis Viri, exhibeamus, placet hic transcribere brevem ejus synopsis, quam P. Philippus Alegambe, & P. Nathanael Sotuellus in Bibliotheca scriptorum Societatis exhibent.

§. III.

Synopsis Vitæ Venerabilis Patris Ludovici à Ponte, desumpta ex Bibliotheca Scriptorum Societatis JESU.

Ludovicus de Ponte natione Hispanus, Patria Pincianus ab ipsis incunabilis factus atque educatus ad pietatem. Natus est loco nobili, anno Salutis 1554. die 10. Novembris, & Societatem nostrã expetivit annum agens Vigesimalium, atque admissus est anno 1574. die 2. Decembris, cum jam Philosophicis esset disciplinis instructus, & duos annos in Sac. Theologiæ studio utiliter posuisset. Multum ille quidem, ac diu secum luctatus est animo recipicante ; cum affectus, & diuturna consuetudo, eum traheret ad Sacrum Ordinem Prædicatorum. At ex adverso tanta motionum internarum efficacitate rursus ad Societatem impellebatur præsertim cum cerneret fructum admirabilem, quem in mortalium Salute procuranda, quotidie illa referret, ut reluctari non posset Deo incitanti. Exibat in agrum, ibique laxatis animo habenis, in gemitus, & suspiria, ne dirrumperetur, sese profundebat. Vocabat in Vota Deum, ne se pateretur ignarum esse suæ

voluntatis, in tam ancipiti fluctuatione, quoniam ab ipso unius nutu pendere statuerat. Sex ipsos menses tenuit illa jactatio. Sed quoties ad Orationis quietem se componebat, atque in divino conspectu expendebat res suas, semper hæc illi se cogitatio ingerebat, velle Deum, ut Societati Jesu se adjungeret: cui se tum Deum pœnitens addixit. Cum P. Martini Gutierrez viri clarissimæ Sanctitatis conciones audisset, & Francisci Suarii modestiam in Theologica Disputatione, cui præsidebat, exhibitam, esset admiratus. Methymnæ Campi, posuit Tirocinium Sanctitatis suæ Ludovicus, ubi tuuc ardebant omnia eo igne, quem P. Balthasar Alvarez, paulò ante accenderat, ipse in tam insigni Palæstra, adeo se strenuè exercuit, ut tanquam in absolutum perfectionis exemplar, in eum jam tum cæteri intuerentur. Subinde Majorum jussu profectus est studia litterarum, in quibus longo post se intervallo condiscipulos omnes reliquit propter ardorem animi, promptum ingenium, acre judicium. Sacerdotio initiatus anno Salutis 1580. Aristotelis cursum (ut vocant) docendo Legionem confecit, & Sacram etiam Theologiam professus est acutè, graviter, & eruditè, Aemulatus egregie in publicis actibus, quam adamaverat in Francisco Suario moderationem. Sed cum non minùs Vitæ integritate, ac Religione, quam ingenio, ac doctrina excelleret, Magistri novitiorum, atque Rectoris partes, sæpe subire jussus est, easque per egregiè sustinuit. Sed tenui, vel potius nulla valetudine, qua semper fluctabatur coactus est abrumpere, & gubernandi, & docendi cursum, & animum ad ea scribenda transferre, quæ longo usu, assidua meditacione, perpetua sui mortificatione didicit; & non tam ex aliorum libris hausit, quam in se ipse expertus est; Nimirum, ut summa quædam capita virtutum ejus delibem. Paupertatis amore

vestibus semper usus est attritis ; modica suppellectili
 atque pertenui, cibis communibus, & nisi morbi prohi-
 berent, & necessitas, in triclinio communi. Virginita-
 tatis decus servavit intemeratum : Virgineam in ore
 totoque habitu corporis modestiam emulatus. Superi-
 ores, etiam quos olim habuerat subditos, aut disci-
 pulos, mirificè observabat, nihil illis inconsultis aggre-
 diabatur ; vel tum cum præerat aliis, habebat adjunctum
 quempiam, cui in sui ipsius tractatione auscultaret : Erat
 in familiari sermone suavissimus ; placidus in omnes
 atque mansuetus, & tam sui despiciens, ut cum ingenio,
 doctrina, prudentia valeret ad miraculum, infimis ta-
 men quibusquè, facile concederet ; sua submitteret
 aliorum iudicio, & promptus ex eorum censura castiga-
 ret. Ornamenta animi sui omni studio contegebat ;
 crebro se coram aliis in publico cœnaculo de erratis
 accusabat. Inflammatissima charitate ferebatur in
 Deum, in cuius semper præsentia versabatur. Multam
 cum Deo familiaritatem contraxerat, quam ipse diu-
 turna oratione fovebat. Erga Ven. Eucharistiam tan-
 to erat affectus, ut integras sæpe noctes coram illa tran-
 saret infomnes, humi provolutus ; die frequentissimè sa-
 lutaret ; qua in re fruebatur liquidissima voluptate, nec
 raro Divinis illustrationibus irradiabatur. Tantis affe-
 ctibus Divina tractabat, aut verius patiebatur, ut sibi
 videretur, interdum ob æstus vehementiam de vita pe-
 riclitari. Oranti aliquando postulanti que vires, ac lu-
 men quibus fretus ex Divino nutu Salutem hominum
 apte procuraret ; Lux divina tam copiosè superinfusa
 est, ut impotens sui surgeret ab oratione, & tamquam
 luminis vim declinaturus inambularet, ingeminaretquè,
 inter gemitus, & suspiria ; *Non plus Domine, non plus ;*
non tantum luminis ; Sufficit, Sufficit : Videbaturquè illi
 cubiculum vivis ignibus inflammari, seque atque ani-
 mam

mam suã exardescere ; futurumque fuisse, ut usura vitæ
 exueretur, nisi Deus impetum temperasset . Atque ex
 illo scribere aggressus est, & se proximorum auxilio, Spi-
 ritu plane Apostolico impendere. Omnibus votis con-
 tenderat Missionem ad Indos impetrare ; sed quando
 ea concessa non fuit, plurimos suis adhortationibus eò
 promovit . Triginta ipsos annos , ita fuit in Salutem
 hominum intentus , ut nunquam ab ea cura vacaret
 Anno 1599. Villagarcia exoravit, ut afflatorum peste
 fervitiis exponeretur, quo in munere versatus est sedu-
 litate permagna . Pollebat eximia vi mentis ad mo-
 tus animorum diversosque Spiritus distinguendos, po-
 tens verbo, & consilio ad turbatos animos componen-
 dos; Arcanas consulentium se cogitationes rimabatur
 divinitus, nec sine admiratione ipsorum cognoscebat .
 Multa docebatur à Deo supra vulgarem modum . Al-
 locutione sola molestas animarum vexationes multis
 excussit ; Corpus suum omni genere severitatis , ita
 confecit, ut totos 36. annos cum morbis, cruciatibusq;
 gravissimis sit conflictatus, ea firmitate animi, ac tole-
 rantia , quæ faceret omnibus admirationem . Certe
 Medici, sine ambiguitate rebantur, eum miraculo vive-
 re; & visos ajunt non semel Angelos fomentis, unctio-
 nibus, aspersioibus, vitam illi retinere fugientem. Vi-
 gesimo ante obitum anno votum conceperat, nullum
 se animo deliberato peccatum quantumvis tenue ad-
 missurum nam nullum unquam lethale crimen sibi cõ-
 scivisse in comperto est . Ex eo tempore nihil in ipso
 notari potuit, quod constaret esse capax reprehensio-
 nis . Unus erat Confessarii labor, idoneam absolutio-
 ni materiam in ipso reperire . Multa ad hæc à Deo
 gratuita dona accepit . Præstitit enim facilitate lacry-
 marum, gratia Sanitatum, Spiritu Prophetiæ, prudentia
 supra humanam eximia . Sæpe toto coruscare corpore
 visus

visus est; nonnunquam oranti globus clarissimi fulgoris impendere, aliquando media in luce totus radiare contremiscente conclavi, & tignis in laqueari stridentibus. Mortis suæ diem, atque horam illum præsensisse non ex vario coniectura est; nam & Sacramentis festinato se muniri postulavit, & resolutionis suæ tempus instare disertè asseruit, & cum tribus horis Scriptionē quandam urfisset, ea absoluta tamquam functus officio, quo tenebatur in corpore; *Nunc dimittis, inquit, Servū tuum Domine in pace.* Demum inter dicendum, *In manus tuas Domine commendo Spiritum meum,* placidissimè expiravit Vallisoleti die 17. Februarii anno Salutis 1624. ætatis 70. ab adita Societate 50. ab emissa professione 4. Votorum 21. Mortuo vultus quàm vivo serenior fuit: manus flexibiles, & tractabiles, Visi frequentes Angeli cadaver stipare. Funus magno concursu celebratum est, & venerationis ergo vestes direptæ, capilli præcisi, exequiæ etiam solemnes institutæ, adiuncta panegyri. Sepultus est eodem modo, quem Societas in Sanctorum Virorum funeribus consuevit adhibere, & post menses omnino 19. ad diem 18. Septembris anno 1625. corpus digniorem in locum translatum est, tabe quidem jam magna ex parte confectū; sed quod pro miraculo fuit, nullo graveolentiæ vestigio, cerebrum vero in exeso jam cranio prorsus fuit illibatum. Multis à morte visus est in claro lumine conspicuus; quibus, vel immensum gloriæ suæ pondus declarabat, vel ea visitatione recreatos aliquo beneficio donabat. Cum aliis quoque atq; aliis ornamentis insignis conspectus est, tum vero etiam aliquando cum peculiari Doctoris laureola, ac prærogativa; propterea quod inspirante Deo salutarem Ecclesiæ doctrinam in suis lucubrationibus propinasset. Post hæc increbrescente fama Sanctitatis, & miraculorum, quæ Deus

C

di-

dignatus est meritis, & invocatione Ven. P. Ludovici, sæpius operari, supplicatum est Sedi Apostolicæ à Rege Catholico non semel, aut bis, sed pluries; nec non à multis Archiepiscopis, Episcopis Capitulis Ecclesiarum, & Civitatibus Hispaniæ, ut Sancta Sedes illum referat in Album Beatorum, ac deinde Sanctorum; quod progressu temporis confidimus omnino obtinendum.

Ejus vitam fusc scriptam edidit noster Franciscus Cachupin: scripsit porrò materna lingua Ludovicus per multa, quæ Melchior Treuinnius noster Latinitate donavit, & alii linguis aliis; Ea sunt.

Meditationes de præcipuis Fidei Nostræ misteriis Vitæ, ac Passionis D. N. JESU Christi, & B. V. Mariæ, Sanctorumque. & Evangeliorum occurrentium, cum Orationis Mentalis circa eadem praxi; in sex partes distributæ, & duobus Tomis in 4. comprehensæ.

Dux Spiritualis, in quo agitur de Oratione, Meditatione, & contemplatione; De Visitationibus Divinis, gratiisque extraordinariis.

De Mortificatione, Heroicis actionibus, sive operibus, quæ illas omnes comitantur in 4.

De Christiani Nominis perfectione in quolibet ejus Vitæ genere Tomis quatuor in 4.

Vita P. Balthasar Alvarez Soc. Jesu Religiosi in 4. Latine post hæc scripsit Ludovicus, atque edidit.

Expositionem Moralem, & Mysticam in Canticum Canticorum, quæ continet exhortationes, sive sermones de omnibus Christianæ Religionis Misteriis, atque Virtutibus Tomis 2. in folio. Rursum prælo paratum reliquit Hispanicè in 8.

Directorium Spirituale ad Confessionem, Communionem, & Sacrificium Missæ obeunda; seu de recto Sacramentorum usu; quod anno 1625. Hispali editum est in 8. uno scilicet anno post obitum Authoris.

Reli-

Reliquit etiã descriptam à se, usque ad suum obitum, Vitam lectissimæ, & admirandæ Virginis D. Marinæ de Escobar; cujus Vitæ partem reliquam ab anno 1624. quo Ludovicus obiit, usque ad annum 1633. quo ad diem 9. Junii decessit ipsa D. Marina, pertexuit P. Michael Orenna, qui Ludovico in gubernanda ejus conscientia suceffit.

Haëtenus P. Nathanael Sotuellus in Bibliotheca Societatis, qui hoc ultimum affirmavit; non quia P. Michael Orenna in lucem emiserit secundam illam partem Vitæ; sed quia, cùm esset Confessarius illius V. Virginis, notabat, & in codices referebat, ea quæ illis novem annis gessit, ac passa est; & materiam præbuit P. Andrea Pinto, ut opus illud disponderet multis post annis. Fuit autem P. Orenna Vir magnæ authoritatis in Provincia Castellana; utpotà, qui in illa Provincialis exercuit munus, & Rectoris in Collegiis præcipuis; præsertim in Collegio S. Ambrosii, in quo vixit, & obiit V. P. Ludovicus à Ponte: & Vir magnæ Virtutis, & prudentiæ: ut velinde colligitur, quod meruerit succedere Ludovico à Ponte in munere Confessarii, & Directoris D. Marinæ de Escobar, cujus nomen celebre erat per totam Hispaniam; & quam Deus per viam adeo extraordinariam deducebat: ejusmodi enim feminae Directio, nõ peterat cõmitti nisi Viro valde spirituali, docto, & prudenti. Munus autem hoc cumulatissimè explevit; indefessè assistens eidẽ Virgini in vita, & in morte. Post ejus autem obitum multum inservivit Illustrissimo Episcopo Vallisoletano D. Fr. Gregorio de Pedrosa; qui commotus fama Sanctitatis illius Fœminæ, duobus menses post ipsius mortem informationem exactissimam confecit super ejus mirabili Vita, Prophetiis, & Miraculis; in qua informatione examinati sunt Testes omni exceptione Majores: Magnates, Senatores Regii, Do-

ctores, & Religiosi magnæ authoritatis, & Sapientiæ; inter quos, unus fuit ipse P. Orenna, qui illam tam intimè norat, & alter P. Fr. Andreas à Pöte ex ordine S. Domini Vir præstantis Virtutis, & prudentiæ, frater germanus V. P. Ludovici, qui ob continuas ipsius infirmitates per multos annos Domum hujus Virginis bis per hebdomadam adibat; ut ejus confessionem audiret, & ab ejus ore exciperet, & in commentarios referret Visiones, & revelationes, quas habuerat; ut narrat ipse P. Ludovicus in Prologo, seu introductione Vitæ hujus Virginis postmodum describendo.

Uterque autem Testimonium juratum perhibuit de veritate Virtutum insignium, & Donorum, quibus. P. Ludovicus à Ponte in Prologo illius Historiæ, & in toto corpore operis affirmat, mirabilem hanc Virginem ornata[m] fuisse à Deo; ut constabit legenti tertium librum secundæ partis Vitæ illius, in quo omnia illa latè narrantur à P. Pinto, ea deducente ex informationibus authenticè confectis ab Ordinario. Nihil enim circa Virtutes, & Dona Marinæ de Escobar scriptum est à P. Ludovico de Ponte, quod non inveniatur cum juramento confirmatum ab iis, & similibus Testibus.

Ex his constat, quanti faciendum sit judicium Venerab. P. Ludovici à Ponte in approbatione visionum, & Revelationum Virginis Marinæ de Escobar. Ut autem omnibus constet illum habuisse prudentissimum fundamentum ad judicandum, hujus scemine mirabiles Visiones, & Revelationes, non à Diabolo, nec à proprio ipsius Virginis spiritu, sed ab spiritu Dei fuisse profectas, libet subiicere hic motiva, quibus ad ita judicandum inductus est; in medium producendo Prologum gravissimum, quem illi Historiæ præfixit; quemque attentè legere, ac expendere satis erit ad ferendam sententiam.

IN-